

Arrest

nr. 215 545 van 23 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat MAERTENS, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 7 april 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 7 augustus 2017 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.04.2016 werd Ingediend door:

D., M. (R.R. ...)

Geboren te G. op 02.02.1986

T., E. (R.R. ...)

Geboren op 28.10.1984

Wettelijks vertegenwoordigers van:

D., A. (R.R. ...)

Geboren op 20,06,2011

D., S. (R.R. ...)

Geboren op 10,07.2006

D., S. (R.R. ...)

Geboren op 17.012008

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van des wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 09.09.2009 met een beslissing 'weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten 26quater) door de Dienst Vreemdelingenzaken. Hun tweede asielprocedure werd afgesloten op 24.01.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Na het afsluiten van hun aanvraag 9ter op 18.01.2013 met een ongegronde beslissing verbleven betrokkenen illegaal in België tot 13.07.2015, datum waarop zij voor de derde maal asiel aanvroegen. Hun derde asielprocedure werd afgesloten op 06.05.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot zij op 10.10.2016 voor de vierde maal asiel aanvroegen. Hun vierde asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing 'beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk 26 dagen voor de eerste, iets meer dan zes maanden voor de tweede, elf maanden voor de derde en acht maanden voor de laatste — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso fado geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89930 van 02.10.2000)

Betrokkenen verwijzen naar lopende beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de negatieve, beslissing 9ter d.d. 11.04.2013 en de negatieve beslissing 9bis d.d. 04.10.2013. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat beide procedures bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten zijn. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet nuttig meer beroepen op deze lopende procedures bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben

betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen, Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen-om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel recent schoolattest (betrekking hebbend op het afgelopen schooljaar 2016-2017) voorleggen. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun kinderen tot op heden effectief schoolgaand zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen uitsluitend in België geschoold zijn waardoor een herintegratie in het Russisch schoolsysteem in een taal die ze met moeite beheersen uitgesloten zou zijn. Ze wijzen verder op het feit dat hun zoon in België is geboren en geen enkele band meer zou hebben met Rusland.

Allereerst merken we op dat het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf opent. Verder maken verzoekers het niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Rusland hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Rusland niet zouden kunnen aansluiten op school De oudste kinderen zijn beiden geboren in Rusland en brachten er hun eerste levensjaren door. Hoewel het jongste kind niet in Rusland geboren is, heeft ook hij, net als zijn zussen, via zijn ouders een band met Rusland. Verzoekers hebben immers de Russische nationaliteit en zijn in Rusland geboren, waar tevens hun hele familie verblijft. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Russische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Volledigheidshalve merken we op dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Bovendien merken we op dat de ouders er steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf precair was en de scholing van de kinderen slechts een tijdelijke oplossing. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Russisch, de officiële taal in het land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor discriminatie en vooroordelen omwille van hun Tsjetsjeense origine, indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Zij vermelden dat zij bij een terugkeer zouden worden gediscrimineerd en dat zij zouden worden geconfronteerd met tal van problemen, zoals toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en onderwijs. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asiendiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1 ° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Ook de verwijzing naar de toestand in Tsjetsjenië (waar de situatie erg onstabiel is, dat er een klimaat van angst en vrees heerst, waar er herhaaldelijke inbreuken zijn tegen de mensenrechten, waar er corruptie en werkloosheid zijn en waar er een intimidatiecampagne heerst tegen mensenrechtenactivisten) en waarvoor zij volgende documenten voorleggen :een document voor van de website humanium.org getiteld 'enfants de Russie', een artikel van Euronews d.d. 04.12.2014, artikels van Amnesty International d.d. 10.12.2014, d.d. 15.12.2014, een artikel van Human Rights Watch d.d. 15.12.2014, een artikel van Yahoo actualités d.d. 04.12.2014, een artikel van Point.fr d.d. 23.04.2015, een artikel van Habitat-cité d.d. 01.04.2015 en een artikel van Itele.fr d.d. 25.03.2016. vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing en alle voorgelegde documenten handelen over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zouden zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen

melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Betrokkenen verwijzen verder naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, maar dit soort van adviezen zijn bedoeld voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen. De Belgische ambassade bevindt zich bovendien niet in de Noordelijke Caucasus, maar in Moskou. Betrokkenen worden niet verplicht terug te keren naar bijvoorbeeld de deelrepubliek Tsjetsjenië.

In dit kader wijst mevrouw T. naar haar persoonlijke situatie omdat haar moeder op heden nog steeds opgesloten zou zijn in de gevangenis evenals andere familieleden waardoor zij een verhoogd risico zou lopen bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Echter, deze elementen werden door betrokkene reeds aangehaald in het kader van haar asielaanvragen en niet weerhouden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om verblijfsmachtiging wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien kan het indienen van onderhavig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Mevrouw T. beroept zich daarnaast op artikel 8 EVRM omdat zij vreest bij een terugkeer gescheiden te worden van haar man en kinderen en dit door toedoen van haar schoonouders die zich van haar afgekeerd zouden hebben door de opsluiting van haar familieleden. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig bewijs. Het is aan betrokkene om minstens een begin van bewijs te leveren. Een loutere bewering kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 8 EVRM. Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de Belgische ambassade zich te Moskou bevindt, meer dan 1500 kilometer verwijderd van hun woonplaats en dat zijn niet over de financiële middelen zouden beschikken om deze reis met drie kinderen te ondernemen. Echter, het gaat hier om een loutere bewering van betrokkenen, die niet gestaafd wordt door enig bewijs. Bovendien zijn er regelmatig inwoners van Tsjetsjenië die via de Belgische diplomatieke post in Moskou een aanvraag indienen. Ook zij worden geconfronteerd met de grote afstand en bijkomende kosten zoals aangehaald door betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere inwoners van Tsjetsjenië.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen reeds meer dan zeven jaar in België zouden verblijven, dat ze perfect geïntegreerd zouden zijn, dat ze de Franse taal machtig zouden zijn, dat zij een talrijke vriendschappelijke relaties opgebouwd zouden hebben, dat ze volop deel zouden uitmaken van het dorpsleven, dat ze vrijwilligerswerk zouden doen voor de gemeenschap, dat mijnheer D. vrijwilliger is voor het Rode Kruis te Aarlen en dat ze verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals een attest inzake het vrijwilligerswerk van mijnheer D.) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 188.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, d.d. 07.04.2016 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1930 en gezien de asielaanvraag d.d. 13.07.2015 van betrokkenen op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd; te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980). (...)"

2. Ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden

gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit de debatten ter terechtzitting is gebleken dat verzoekers op 3 oktober 2018, ingevolge een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, tot een tijdelijk verblijf werden gemachtigd. Zij werden op 3 oktober 2018 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 20 september 2019. De partijen bevestigden deze vaststelling uitdrukkelijk ter terechtzitting.

Aangezien de verzoekende partijen in toepassing van de artikelen 9*bis* en 13, §1, van de vreemdelingenwet werden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, kan de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partijen geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT